

ütleb: se kuslu ja mõnni teine polle kahjuks; weik sed teivad head pöllule, pöld annab omma head minnule! Se olli targaste arvatud. — Pannime ka tähhese, et tö-riistadel, wanfritel ja igga ažjal elli seal teatud paik. Kui Kustaw ue tenija wöttis, siis kinnitas sellele kohhe, et tövl tulus peawad köit riistad omma paika pannema; siis polleks tarvis, töle minnes, neid siit ja seal kõku otsida, miska mõnnes kohhas palju aega widetakse. Sest seadus-est tulli Kustawil ka se kassu, et ažjad ei wöinud kadduda ega raisku minna; ažjad ollid ikka jälle filma ees ja kohhe nähha, kui middagi pudus. Igga laupäival kulas Kustaw pealegi veel järel, kas köit alles olli, kas tuggew ja terive. Mis kattki olli parrandati siis ehk murretseti aegsaste uit.

Kes sealt külalast läbbi läinid, pannid ikka immeks, et Kembari loht ni puuhas ja illus olli. Tuba olli walge, fest Kustane olli suremad ak nad sisse teinud; wärrawa köriva ta istutamid kaks illusat käske, tea sure öunapuid ja marjavoesaid, ümberringi teinud illusa aja. Kembari õu olli kaunis suur, agga enne allati weisteist ärratallatud ja nende sennikut täis. Sedda arivas Kustaw rümmalaks, nagu se iggalult pahhandab, kes rop-pust ei falli. Kustaw tõmbas sellepärrast aja ülle õue, nönda et õue jäggu mis ellu-toa ümber, jäi innimestele ja et karja-aja tarvis olli iose-õu ja

te, kust weiksed läksid ja tullid. — Kurre Karel olli muidu mõistlik mees, agga kui sedda näaggi, wangutas pead ja ütleb: „Kustaw, ärra sedda te; puhkus on kül palju väär, agga weiste sõn-nikut ei tohhi pöllata: se on ma-mehhe kuld!“ „Armas taat! — vastas Kustaw — seepe se on, ma armastan puhust ja pean sõnnikut kalliks! Enne olli sõnnik laiali ülle õue ja läks ennamiste raisku, nüüd seisab tagga õues übhestoo ja aetakse näddalas kord kõku ja mullaga seggaminni, et parremine seisab!“ Karel ei teadnud minud sölda, kui: saab'näh-ha! ja ta näaggi ja teggi teine aasta nöndasammuti.

Mis Kustawist veel kita, olli se: ta heidis kõigesuguse wölla cest ja ütleb fest nönda: „kus wölgu tehakse, seal on tiiskus majapiddamises; selle ots on waesus ja pankrut!“ Viagaskiga ei olnud temmal minud teggemist, kui et ta selle wölla, mis enne temma perremehhe pölvve tehtud, ärratas-fu. Si ta pärast ennam läinud sealt wilja wötma, egga olnud siis temmal tarvis senna wi. Igga aasta kui ta omma wilja sai pekünd, siis panni sedda aita kolme jausse: seemneks ni palju, kui arivas teisel aastal tarvis olleivad; sëma tarvis teine jäggu hingete arvu järel; müma tarvis kolmas jäggu, mis kül wahhest hopis weikene olli. Sellepärrast tah-tis temma orras ennamiste rõömsam olla kui mitmel teisel, ja leib temma jures su järel; mag-